

PHẬT BỔN HẠNH KINH
(PHẬT BỔN HẠNH TÁN TRUYỆN)

QUYỂN 6

Phẩm 27: ĐIỀU-ĐẠT VÀO ĐỊA NGỤC

*Phật, Bạc Thầy trời người
Thân tâm đều thanh tịnh
Thương người xuống sông tắm
Mặc áo tắm đứng trông.
Bấy giờ, Phật Thế Tôn
Bèn xuống dòng sông trong
Giống như vua mặt trời
Tắm ở ao Thiên hoa,
Cũng như cột kim cang
Dùng báu mâu trang hoàng,
Như Thiên sư điều khắc
Các tướng đều sáng đủ
Thân hình Phật Thế Tôn
Cũng xinh đẹp như thế.
Do hạnh lành đời trước
Thọ giới đã tạo thành
Trăm tướng phước đức đủ
Thiện đời trước in rõ,
Hoặc như ngón tay đẹp
Hoặc như phát âm thanh
Để nói hạnh lành xưa.
Hình tướng Phật như thế
Trùng trên không, dưới nước...
Nhìn đều sinh ngạc nhiên
Đều tự bỏ hờn oán
Đối nhau bằng tâm Từ
Chẳng ăn thịt nhau nữa
Mắt đăm nhìn Thế Tôn
Ngắm ngài không thỏa mãn.
Thời, Phật bảo A-nan:
“Xem các loài vật ấy
Đều cùng nhìn tướng Phật
Tuy trùng thú không tuệ
Không phân biệt lành, dữ
Quán thân tướng Phật đẹp
Như nhìn ảnh trong gương*

Đã gieo giống gốc lành”.

A-nan bạch Phật rằng:

“Thưa hãy xem Điều-đạt
Đốt cháy bản thân mình
Người họ Thích siêng tu
Học pháp nương hư không
Được vua A-xà-thế
Thờ làm thầy trên hết
Thọ ân sủng vô cùng
Cung kính như hiền tài
Không xét nhân do đâu
Muốn biến thành kẻ ác?”

Thời, Phật bảo A-nan:

“Bố thí khắp, học rộng
Tịnh hạnh, siêng tự giữ
Tâm luôn nghĩ việc ác
Chắc chắn không thể giữ.
Tâm ác, quen các ác
Quên mất hạnh lành ấy
Tự nhơ cội gốc lành
Người ngu được vinh lộc
Tự rất lấy làm mừng
Chỉ chuốc lấy tự sát
Như con la có mang
Do đó tự tiêu diệt,
Cội gốc các điều lành
Không còn mảy may thiện
Cứu ra bỏ không đành
Có thể giúp ra khỏi.
Lòng ta thương chúng sinh
Lòng Từ đối tất cả
Lên núi, vào hỏa ngục
Cứu những người khổ ách
Không tiếc thân mạng mình.
La-vân là con Ta
Điều-đạt lẫn đá hại
Thương cả hai như nhau.
Không lâu ở Vương xá
Hạnh ác đã đầy đầy
Điều-đạt bị bệnh nặng
Chữa trị bằng mọi cách
Rồi lại bảo đệ tử:
“Nay nên đem ta sang
Chỗ vua nước Ma-kiệt
Là bạn thân của ta.”

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, các đệ tử
Tìm cách cáng đưa ông
Kiệu ba bậc ấy gãy
Té rơi gối bị thương
Lại thay kiệu ngồi khác.
Kiệu đến cửa cung vua
Đi đường gặp nhiều thứ
Các điếm hiện chẳng lành;
Trâu đực rống lên đón
Vừa húc đất vừa đi
Chân sau hất tung đất
Bốc bụi bắn lên người,
Đàn quạ gọi ở trên
Giống như tiếng nói người
Rằng: “Mưu đồ của ông
Chẳng làm người hài lòng”.
Đến cửa liền tâu vua
Vua ra lệnh cho quan:
“Người ác gần cửa tử
Lại đến mê hoặc nhau
Hấn dùng ác đốt ta
Trở lại tự thiêu đốt
Như mửa đá hại vật
Làm tiêu mất tất cả
Trở lại tội chúng sinh
Chúng ta không nên thấy.
Người thân không màng đến
Mọi người đã bỏ rơi
Chống báng Phật Thế Tôn
Vì tế trời Cát tường
Nếu vào ngục Vô trách
Sợ liên lụy chúng ta.
Có người kính trọng ta
Các khanh tự yêu mạng
Thì mau phải ra khỏi
Ác lại gặp đây rồi.
Ta thường khen Phật đức
Theo cầu nguyện thầy trời
Thề rằng nơi sinh ra
Không ở chung bạn ác,
Quan hầu lệnh thị vệ
Mau đuổi những người tội.”
Tâm Điều-đạt dua nịnh
Khoe với các đệ tử:
“Như ta tự suy nghĩ

Chỉ Phật với ta thân
Có thể cứu nạn vậy
Ngoài ra không nhờ ai
Mau đem ta đến Phật.”
Lá rụng trở về cội
Như hạt rơi đất mọc
Đất nuôi dưỡng, cứu mang
Các đệ tử cho rằng
Thầy làm lẫn vô cùng
Có ác ý đối Phật
Phạm các thứ tội lỗi.
Điều-đạt nghi sợ nói:
“Ta tuy trái phạm Phật
Không hề bỏ người ác
Vì người lành không nhờ.”
Bấy giờ đệ tử hẳn
Thấy thầy như vậy thì
Vì sợ Điều-đạt nên
Vội lên khiếu ra đi.
Chấn động thành Vương xá
Mọi người tụ lại xem
Thời, đuổi theo Điều-đạt
Mới giải được hoài nghi
Thấy Điều-đạt gặp nạn
Nhan sắc rất tiêu tụy
Thường làm ác bất kể
Nên nay gặp họa thôi.
Như tàu biển sắp lật
Vào miệng cá Ma-kiệt,
Giống như cờ lớn đổ
Sắp rơi trên mặt đất,
Thí như mổ dê nhà
Dụ phước trời đều ứng
Điều-đạt nguy như thế
Đi vào miệng cửa tử.
Như nhật trùm bóng núi
Mau dần che mặt đất
Điều-đạt hành ám xấu
Theo đuổi phủ không khắp,
Các người xem trong thành
Thấy điềm ứng như thế
Mọi người chuyển nhau nói:
“Trên đất nặng oán thù
Thường làm ác với Phật
Mặt dày không thẹn ư?”

Làm sao mà gặp Phật?
Trong có tráo trở đây
Chứa nhóm sự hao tổn
Vậy không nên nhìn coi.”
Có người rất kinh sợ
Hoặc có người xót thương
Có người rơi nước mắt
Có người đứng lặng nhìn
Có người khen ngợi Phật
Công đức tâm Từ bi
Nên mới dung thọ được
Kẻ độc ác như vậy.
Đệ tử hấn mệt nhọc
Dừng lại nghỉ, thở than
Sự mang nặng đất ấy
Làm sao kham nổi được.
Vừa dừng lại giấy lát
Mọi người đã bao quanh
Màu vẽ chết đã ứng
Dần dần vì đó hiện
Phút chốc đất chấn động
Tiếng vang khắp cõi nước:
“Ta chẳng thắng người ác
Như giác ngộ cõi đời.”
Bấy giờ, trong hư không
Có tiếng sấm chấn động
Lại có biết bao thứ
Âm hưởng ác đáng sợ
Các trời bảo thần đất:
“Hạnh ác đã đến gần
Nên đất động lên tiếng
Bày duyên đối xấu ác
Không thắng ác hạnh kia.”
A-nan bạch Phật rằng:
“Điều-đạt đã đến rồi
Xin được gặp Thế Tôn!”
Thời, Phật dùng tiếng Phạm
Mà bảo A-nan là:
“Điều-đạt tội rất nặng
Không thể đến gặp Ta
Dù gió tỳ-lam thổi
Cũng không thể lay động
Dù cho rồng đất dẫn
Rồng tuyết nhiên không lay.”
Phật nói lời quyết định:

“Điều-đạt không gặp Ta”
Tức thời run xuất hạn
Nhan sắc liền biến xấu
Giống như chim cánh vàng
Muốn bắt rồng chúa ăn
Vì chết đã tìm bắt
Run rẩy không tự dừng
Gặp sứ Diêm vương triệu
Sợ hãi không biết gì,
Đất nứt như miệng cá
Trong đó lửa đỏ ngời
Há miệng rất đáng sợ
Như muốn nuốt Điều-đạt.
Lửa cháy bốc như lửa
Hừng hực liếm thiêu thân
Bị lửa nóng trời buộc
Lôi cuốn đến đường ác
Giơ cao cả hai tay
Lớn tiếng xưng danh Phật
Gọi rằng: “Trời trong trời
Chỗ chúng sinh cậy nương
Thường có tâm thương xót
Đối tất cả chúng sinh.
Con tuy ngu, nhiều lỗi
Nhân từ chẳng biến đổi
Như núi chúa Tu-di
Gió không thể thổi ngã
Lòng Từ ái vô lượng
Soi sáng đời xưng hô.
Nếu được Ngài soi chiếu
Mong đợi chút dừng nghỉ
Để ngộ cõi Tam thiên.
Lên tiếng Phạm âm vang
Duyên tiếng mâu sâu này
Được thoát khổ địa ngục
Nguyện được Phật Thế Tôn
Đất bụi bám chân Ngài
Đem đội trên đỉnh đầu
Hoặc sẽ được cứu giúp.
Thế Tôn không tự đến
Xin sai đệ tử khác
Ca-diếp, A-na-luật
Xá-lợi-phất, Mục-liên
Cầu được các vị ấy.
Còn hiền đệ A-nan

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tình cốt nhục dòng họ
Làm sao bỏ nhau được
Anh em cùng khổ nã
Chúng Tăng cũng như vậy
Từ vua đến các quan
Người quen và họ hàng
Chỉ trừ có kẻ ác
Không bao giờ bỏ con
Không ai rời một chút
Như bóng mãi theo hình.”
Người đông đầy mặt đất
Các trời chật hư không
Đều đứng xem Điều-đạt
Lăn lóc trong khổ đau
Giống như hai lực sĩ
Cùng giao đấu với nhau
Lực sĩ đối duyên trước
Trong chúng bắt Điều-đạt
Trời, người đồng thanh kêu:
“Vinh Lộc nay ở đâu?
Báo lành dữ rõ ràng
Bị lửa kéo dắt đi.”
Bấy giờ vô số người
Bỗng sợ ác đối này
Phật còn không cứu được
Huống chi là người khác
Xưng Phật cúi mình lễ
Hết lòng tự quy y
Chưa kịp nói nửa lời
Liên bị lửa bủa vây
Lửa như dáng Anh lạc
Lan khắp cả thân thể
Bỗng nhiên liền biến mất
Như cá đói nuốt mồi
Chợt đến ngục Vô-trạch.
Bấy giờ quỷ ngục tốt
Đầu cháy rất đáng sợ
Sức mạnh, thân như núi
Tâm độc, rất tức giận
Vội vã liền tìm đến
Lùng bắt mang đi mất,
Như chim vàng bắt rỗng
Dùng dây sắt cháy nóng
Trói ngược cả hai tay
Lôi đi chửi thậm tệ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đem đến tâu Diêm-la
Rằng: “Đây vật tộ ác
Hung bạo ở thế gian
Mang hờn ghen, nịnh hót
Nghịch chánh lý, ác hung
Nhớ ác, không phản tỉnh
Không từ, chuyên làm ác
Chủ tâm tìm hay dở
Không thẹn, kết oán thù
Độc chuyên quyền, cậy thế.
Thác loạn vượt chân lý
Chánh pháp nói phi pháp.
Phi pháp nói chánh pháp
Sông hay vắng lặng kia
Thế báu tuệ tràn đầy
Phật như núi Tu-di
Y lẫn đá muốn giết.
Nước định ý thanh tịnh
Các biển, vực Thánh hiền
Vốn lặng trong lại sâu
Hấn quây dơ bắn lên.
Vô tội sinh oán sát
Tỳ-kheo-ni Liên Hoa
Nhỏ hết cội gốc lành
Đều khiến không còn sót.
Tối như đồng sương phủ
Các lành ngày một tổn
Ví như trăng lặn mất
Tan chuyển vận tối tăm
Chứa tội đất đã nứt
Nay đến miệng ác đối
Vua nên xử tội ấy
Tội nặng không thể tha”.
Vua nghe ngục tốt tâu
Phải dùng pháp xử đoán
Vua nổi giận nhiếc mắng
Cùng dạy bảo rõ ràng:
“Ôi! Người dòng giàu sang
Làm những việc thấp kém
Con cháu vua Cam Giá
Người đã làm tan hoang.
Phải chững người điên dại
Gây ra tội lớn lao
Không uống pháp cam lộ
Tự nuốt độc hại kia

Làm việc hung ác ấy
Muốn cắn gậy ta ư?
Muốn nuốt chày Thiên đế
Hay muốn nắm hư không?
Người bị dục trói buộc
Tính tháo lộng như gió
Đem dục làm việc ấy
Nên hết lòng làm ác.
Người muốn dùng bàn tay
Mà che ánh dương Phật
Lại muốn dùng ngón tay
Nâng Tu-di của Phật
Người muốn uống biển cả
Khiến cạn hết không còn
Việc đến tự cột chặt.”
Nói rồi sai ngục tốt
Bèn làm việc đáng làm
Quỷ tốt lớn tiếng hét
Người tội đều kinh hãi
Tự nói chuyện với nhau:
“Nay kẻ làm ác đến
Nhờ duyên vật ác này
Sẽ lợi ích chúng ta
Bao nhiêu thứ khổ đau
Đều đến trong hội này
Cùng trị vật ác độc,
Lột da, đâm mài giã
Thái thịt bỏ cối nghiền
Tiêu tan thân thể ấy.”
Quỷ tốt như nói trên
Độc trị khiến đầy đủ
Ép gãy các khổ đau
Quỷ ngục dùng lửa đốt
Cây sắt banh miệng ra
Đồng sôi rót vào miệng
Phải nuốt hòn sắt nóng.
Các địa ngục Đô hợp
Ở trong đó khổ sở
Đi đến ngục Vô trạch
Gia hại Điều-đạt kia.
Ngục Vô trạch thiêu đốt
Cùng người tội phải chịu
Tội riêng của Điều-đạt
Tranh nhau mà hiện ra.
Núi Kim cang đảo lộn

Lửa trào càng nóng hơn
Rớt trên đầu Điều-đạt
Khiến thân nát như bụi,
Núi như biết giận dữ
Thường tự đứng, tự ngã
Âm thanh như xướng họa
Đập nát xương cốt kia.
Người tội nghe tiếng ấy
Đều sợ hãi kinh hoàng
Bốn phía chạy tứ tán
Không còn đất lánh thân
Che mặt mày, vỗ đất
La lớn, bảo nhau rằng:
“Làm ác sao quá đỗi!
Khiến đều chịu khổ đau
Điều ác nay đã đến
Vác nặng rất ương đỗi
Do chúng sinh ác này
Làm chúng ta thêm đau.”
Điều-đạt đau đớn quá
Bảo các người tội rằng:
“Đau đớn ở cùng khắp
Đâu riêng một mình ta?”
Các quỷ coi giữ ngục
Đều mắng Điều-đạt là:
“Hãy nghe tội ác người
Kẻ bạo ngược tàn độc
Thuốc của Nhất Thiết Trí
Tuệ pháp báu rất nhiều.
Mười tám hang núi Phật
Ao vực của từ bi
Núi Phật mầu như thế
Người dùng núi mà ném
Vì thế mắc tội lỗi
Các núi mưa trên người.”
Tự nhiên núi Kim cang
Mưa trên đầu Điều-đạt
Núi cao, chày cháy bỏng
Rơi như mưa không dứt
Làm thân hấn nát vụn
Rồi sống lại như cũ
Bấy giờ lại kêu la
Kinh động trong địa ngục.
Voi đá có trăm chân
Như núi một do-diên

Đen như mây mù tối
Nhanh hơn gió kiếp tận
Kêu thét như sấm động
Điều-đạt thấy kinh hoàng
Gào thét lớn thát thanh
Liên nói lên lời này:
“Các người sao ác quá
Dùng voi ép bức ta!
Đến muốn khủng bố chết
Nay đến dày xéo nhau”.
Quỷ địa ngục hỏi hấn:
“Biết đập người hay không?
Người dùng voi khủng bố
Nên bị tội voi dày.”
Trong giây lát lại có
Quỷ ngục thân bằng sắt
Hình dáng lớn như núi
Mang chày sắt cháy hồng
Một do-tuần vương vức
Đi đến chỗ Điều-đạt
Dỡ năm trăm chày sắt
Giáng xuống đầu Điều-đạt
Giã nát thân Điều-đạt
Giống như kiến con nhỏ.
Quỷ ngục, giận mắng rằng:
“Nói sao hết tội này
Người phá người đắc đạo
Cô Liên Hoa là đầu
Đã phạm tội lỗi này
Nay chày giã đầu người
Lại có xe sắt cháy
Trâu kéo thân than đỏ
Tay chân buộc xe sắt
Phân ra làm hai phần
Đánh xe đi hai ngã
Xé tan thân Điều-đạt
Mỗi xe chia thân ấy
Đau đớn không nói được.
Quỷ địa ngục lại mắng:
“Nay xe mới xé người
Phân ra làm hai mảnh
Đúng ra xé thân người
Tám mươi sáu ngàn muôn
Thánh chúng người chê bai
Chia rẽ làm hai bộ

*Nên nay xẻ thân người.”
Tiếng Điều-đạt vọng đến
Ngục Hồng hoa xa xôi
Cù-hòa-ly nghe tiếng
Liên tìm đến mắng rằng:
“Thà gặp lửa dữ đốt
Kiếm bén độc bên trong
Hổ mang, rắn, ác độc
Đừng gặp bạn ác tà.
Tìm phương tiện cứu giúp
Có thể thoát tội này
Bạn ác không phương tiện
Nên địa ngục đành chịu
Bị quỷ giữ ngục kia
Không đợi đường giải thoát.
Có bốn thứ phương tiện
Thuật ấy lại không làm
Tổn hại danh xưng
Như ngày cạn nước
Tiêu các hạnh lành
Như lửa cháy đồng
Hại trí tuệ sáng
Như hoa gặp sương
Bản hoại mùi hương
Giới cấm tâm tịnh
Che lấp ánh sáng tâm
Như trăng lúc nguyệt thực.
Điều-đạt gốc là bạn
Đối ta bằng oán độc
Ngục tốt gia độc trị
Cát tiếng kêu đau đớn”
Điều-đạt nghe tiếng hỏi:
“Tiếng Cù-hòa-ly ư?”
Ngục tốt mắng ngược lại:
“Đó là lửa địa ngục
Đã vào trong tội lỗi
Lại phải hỏi làm gì?
Do người người bạn ác
Cuồng dặt ngục Hồng hoa
Vi tà đạo, phản nghịch
Hâm gian nan phải sa.
Người là lái tàu ác
Dắt vào dòng nước ngược
Trước, sau quanh quẩn mãi
Vĩnh viễn không lối ra”.*

Điều-đạt đau đớn nói:
“Cù-hòa-ly đã đến
Còn các bạn thân khác
Đều đến địa ngục chăng?
Bạn ác sao quá vậy?
Dẫn ta vào đường ác
Đến ở trong địa ngục
Mà cũng dẫn ta theo.”
Mục-liên, đệ tử Phật
Thân thông được tự tại
Xót thương ba đường ác
Nhân đi gặp Điều-đạt
Thấy vua A-xà-thế
Vua cúi đầu cung kính
Lễ chân Mục-kiên-liên
Sau đó bèn hỏi rằng:
“Được đi xem đường ác
Nguyện xin thầy nói cho
Việc thấy Điều-đạt ác
Chịu thứ khổ đau nào?”
Mục-liên đáp vua rằng:
“Khổ đau Điều-đạt chịu
Nỗi đau khổ đầy đủ
Không thể nói hết đâu!
Có tám địa ngục lớn
Ngục có mười sáu thành
Trăm hai mươi tám ngục
Hợp chung các khổ ấy,
Chỉ riêng ngục A-tỳ
Dụ khổ các ngục này
Khổ không an giây lát
Nên gọi ngục Vô-trạch
Chịu khổ rất tệ ác
Thống khổ chồng chất lên
Lụi đền trả tội khác
Không bao giờ ngừng nghỉ.
Mười sáu ngục lửa cháy
Vây đốt thân người tội
Bị các tên đau khổ
Bắn trúng đích không chừa.
Lúc ấy, vua Diêm-ma
Trách Điều-đạt đủ điều
Ngục tốt lại mắng nhiếc
Thấy đều tâu với vua.”
Vua nghe lòng bỗng sợ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Toàn thân đều nổi ốc
Kinh sợ hướng Mục-liên
Chấp tay và cúi mình,
Lòng vua liền héo rũ
Như hoa gặp lửa hừng
Mặt nước mắt ràn rụa
Như hoa sen gặp mưa
Vừa bi thương vừa sợ
Hướng về Mục-kiền-liên
Tự trách mình từ trước
Làm nhiều việc bất thiện
Nếu lòng biết hổ thẹn
Tránh xa bạn ác rồi
Nay ăn năn ngàn muôn
Như roi thúc ngựa hay.
Ý giống như dầu mè
Gặp thơm thì bền thơm
Gặp hôi thì chịu hôi
Tâm ông cũng như thế.
Mục-liên tâu vua rằng:
“Biết hối hận bậc nhất
Hối trách bệnh đã thấm
Thuốc hay Phật chữa khỏi.”
Vua nghe ngài dạy bảo
Rất sợ hãi địa ngục
Xin nương nhờ Đức Phật
Như bệnh theo thầy hay
Lệnh lập lầu quán báu
Trang hoàng bằng ngọc quý
Như điện Thiện pháp trời
Bốn bên có lan can
Bốn phía thêm thang báu
Bốn phía bốn ao tắm
Hoa bằng bốn chất báu
Các thứ đẹp nhiệm màu.
Ở trên có cây báu
Các vua đều kỹ xảo
Cung Đế Thích, Đạo-lợi
Như cây Trú độ trời
Lập tòa cao bên dưới
Như vua trời Đạo-lợi
Ở dưới cây Trú độ
Tòa đại ngự Đế Thích
Vua thỉnh Phật vào cung
Phật ra như mặt trời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phát ngàn ánh sáng màu
Vua đích thân ra đón
Cờ, phướn, lọng bốn báu
Hoa hương các kỹ nhạc
Đủ thứ báu nhiệm màu
Thành kính dâng lên Phật,
Tức thời đánh tất cả
Hai mươi ức cái trống
Các trời đều tung hoa
Như mưa che khắp đất.
Phật tức thời đi đến
Lên điện ngời tòa cao
Giống như vua trời Phạm
Ngồi cung Phạm bậc nhất.
Vua vô vàn ý kính
Hình dung rất đẹp lành
Như mặt cung điện trời
Ở bên núi Tu-di
Tay cầm bình nước vàng
Rót rửa tay Như Lai
Tay ngó sen của Phật
Tướng bánh xe sáng ngời.
Vua tự dâng thức ăn
Món ăn ngon trăm vị
Rất thơm ngon, thanh tịnh
Như món ăn trời dâng.
Phật cùng các đệ tử
Sau khi thọ trai xong
Súc miệng, rửa bình bát
Thanh tịnh như ý Phật.
Lầu quán, điện cao vời
Chúng sinh nhiều vô số
Như các trời ngắm Phật.
Ở cung Trú độ thọ
Vua trời lòng sâu thăm
Cùng các trời đi đến
Tự quán sẽ bị đọa
Thọ thân trong thai lừa
Vua sâu thăm như vậy
Nhìn kỹ khổ địa ngục.
Đại Quốc vương Ma-kiệt
Cùng các vị thể nữ
Phục sức rất đẹp đẽ
Sáng chói như ánh chớp
Theo bên vua mà đến

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cung kính lễ Thế Tôn
Hoặc cầm các hoa báu
Hoặc cầm hoa vàng bạc
Lúa vàng hoặc lúa bạc
Đủ các thứ châu báu;
Lại có các thể nữ
Tay cầm đồ vàng bạc
Đều đựng đầy nước thơm
Và bình báu cát tường
Chứa nước thơm dang tiếng
Vẩy sạch đất bụi bặm
Biết bao hoa nhiều màu
Tung rải khắp mặt đất
Dem y phục nổi tiếng
Chuỗi ngọc báu đủ loại
Đều cởi ra dâng cúng
Chất gom đầy mặt đất.
Vua cùng với đại chúng
Gieo mình trước Như Lai:
“Phật tử giúp chúng sinh
Xin rủ thương loài ác.”
Phật thấy các trời người
Lòng đều sinh lo sợ
Đại chúng số ngàn ức
Đều mong muốn được độ
Tức thời nói họ nghe
Pháp yếu rất sâu nhiệm
Nước cam lộ bốn đế
Pháp quyết định giải thoát.
Có sáu ức chúng sinh
Hiểu để thấy dấu đạo
Vô số chúng sinh khác
Đều phát tâm đại đạo.

M